

Sygn. akt I ACa 195/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Suter
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska (spr.) SA Beata Wojtasiak
Protokolant	:	Elżbieta Niewińska

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. W.**

przeciwko **M. W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 23 października 2015 r. sygn. akt I C 855/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

(...)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 października 2015 r. Sąd Okręgowy uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 10 stycznia 2014 r. w sprawie I Nc 109/13 i oddalił powództwo A. W. skierowane przeciwko M. W. o zapłatę kwoty 145.000 zł. Zasądził od powoda na rzecz pozwanej 6.335 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa 2.719 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sąd wskazał, że z uzasadnienia pozwu wynikało, iż pozwana wystawiła i podpisała weksel na rzecz powoda (swojego męża), mocą którego zobowiązała się do zapłaty kwoty 145.000 zł w dniu 24 października 2013 r. Weksel został

wystawiony jako zabezpieczenie roszczeń powoda z tytułu spłaty pożyczki w kwocie 145.000 zł, udzielonej pozwanej przez powoda. Spłata jej miała nastąpić w dniu 17 października 2013 r. Pozwana upoważniła powoda, w razie braku płatności, do jego wypełnienia zgodnie z jego treścią załączoną do pozwu. Z uwagi na niezwrócenie pożyczki, zgodnie z porozumieniem, powód wypełnił weksel, wzywając do jego zapłaty. Pozwana nie zwróciła pożyczki i nie wykonała wykonania z weksla mimo przedstawienia go do wykupu w dniu 24 października 2013 r.

M. W. wносиła o oddalenie powództwa. Twierdziła, że nie zawierała z powodem umowy pożyczki. Wystawiony przez nią weksel zabezpieczał spłatę kredytu zaciągniętego przez powoda na zakup mieszkania położonego w W. przy ul. (...), który to kredyt został spłacony przez nią w całości po sprzedaży tego mieszkania w listopadzie 2012 r. Podniosła w odpowiedzi na pozew zarzut nieprawidłowego wypełnienia weksla, niezgodnego z porozumieniem wypełnienia weksla, niezawarcia deklaracji wekslowej, nieokazania weksla oraz zarzut zapłaty.

Rozstrzygnięcie Sąd oparł o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną.

A. W. w trakcie trwania nieformalnego związku z M. W. nabył lokal mieszkalny położony w W. przy ul. (...). Zakup sfinansował ze środków uzyskanych ze sprzedaży innego mieszkania (położonego w W. przy ul. (...)) oraz z zaciągniętego na ten cel kredytu. Strony wspólnie wykańczały mieszkanie, w części wykorzystując pieniądze uzyskane od rodziców pozwanej.

W dniu 20 lutego 2010 r. stronom urodziła się córka J.. Po jej urodzeniu strony ponownie zamieszkały wspólnie w W..

Dotychczasowy pracodawca powoda w dniu 29 lipca 2010 r. wypowiedział łączącą ich umowę o pracę. Uzyskaną z odprawy kwotę (18.000 zł) A. W. zainwestował w nowo założoną działalność gospodarczą, którą po 2 miesiącach zamknął. W lipcu 2011 powód zawarł z firmą (...) ugodę, na podstawie której uzyskał kwotę 19.000 zł. Kolejną umowę o pracę zawarł w dniu 2 maja 2011 r. Została ona rozwiązana 30 listopada 2011 r. Następny stosunek pracy wykonywał od 29 sierpnia 2013 r.

W dniu 15 października 2011 r. strony zawarły związek małżeński. Pozwana dysponowała wtedy prawem do lokalu przy ul. (...) w B.. Na jego zakup zaciągnęła kredyt na 30 lat. Jej zobowiązanie z tego tytułu wynosiło w listopadzie 2012 r. 217.939 zł.

W trakcie trwania małżeństwa powód pozostawał bezrobotny. zaproponował pozwanej przeniesienie na nią własności nieruchomości przy ul. (...), bowiem to ona spłacała związany z nią kredyt hipoteczny oraz utrzymywała rodzinę. Do zawarcia umowy darowizny doszło 22 grudnia 2011 r.

Na początku 2012 r. pozwana wraz z dzieckiem przeprowadziła się do B.. W niedługim czasie dołączył do niej powód.

Strony zdecydowały się w tym czasie, że pozwana sprzeda mieszkanie położone w W. przy ul. (...), spłaci ciążący na powodzie kredyt zabezpieczony hipoteką na tej nieruchomości a pozostałe pieniądze przeznaczy na zakup mieszkania w B.. W tym celu zawarła umowę przedwstępną sprzedaży, na podstawie której otrzymała zaliczkę w wysokości 50.000 zł. Następnie, w celu uniknięcia zapłaty podatku dochodowego od zbycia nieruchomości, zgodziła się na zmianę podmiotową umowy kredytu i stała się, obok powoda, współdłużnikiem z tego stosunku prawnego (8 listopada 2012 r.). Umowę sprzedaży nieruchomości zawarła 9 listopada 2012 r.

W tym samym dniu, pod kancelarią notarialną, wypełniła częściowo formularz weksla (pola o treści: miejsce i data wystawienia weksla, na rzecz, suma, słownie, imię i nazwisko wystawcy oraz PESEL), podpisała go i wydała powodowi. Pozostałe miejsca na dokumencie pozostawiła puste. Dokument ten miał zabezpieczać spełnienie świadczeń z umowy kredytu hipotecznego zawartej na sfinansowanie nabycia lokalu przy ul. (...). Miał on być zniszczony niezwłocznie po tym, jak kupująca przeleje należność za mieszkanie i pozwana spłaci kredyt w całości.

W dniu 13 listopada 2012 r. pozwana złożyła dyspozycję przekazania kwoty 194.748,16 zł na całkowitą spłatę powyższego zobowiązania, co nastąpiło 16 listopada 2012 r.

W dniu 24 stycznia 2013 r. M. W. za cenę 292.500 zł nabyła lokal w miejscowości I.. Część kwoty uiściła ze świadczenia uzyskanego ze sprzedaży lokalu przy ul. (...) (225.000 zł), pozostałą kwotę (67.500 zł) pokryła ze środków uzyskanych na podstawie umowy kredytu.

Strony zamieszkały razem w I.. Powód, z uwagi na nieporozumienia z małżonką, wyprowadził się od żony 24 kwietnia 2013 r. W dniu 30 grudnia 2014 r. związek małżeński stron został rozwiązany przez rozwód.

Z uwagi na niespełnianie świadczeń alimentacyjnych wobec dziecka z pierwszego związku małżeńskiego, w dniu 18 października 2012 r. została wszczęta egzekucja przeciwko powodowi. Kwota długu (12.000 zł) została pokryta ze środków pochodzących z dokonanej 1 sierpnia 2013 r. sprzedaży udziału w Rodzinnym (...) za cenę 40.000 zł.

Przeciwko powodowi toczyło się postępowanie karne w Sadzie Rejonowym w Częstochowie. W dniu 6 czerwca 2011 r. został wydany nieprawomocny wyrok skazujący powoda za popełnienie przestępstwa, którym to zobowiązano go do naprawienia szkody przez zapłacenie na rzecz (...) Regionalnej Kasy Chorych w K. kwoty 403.342,72 zł.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że 8 listopada 2012 r. powód nie udzielił pozwanej zabezpieczonej wekslem pożyczki kwoty 145.000 zł. Ocenił, że na poczet kredytu, na który miała być ona udzielona (lokal mieszkalny przy ul. (...) w B.), nie wpłynęła żadna dodatkowa kwota. Nie została ona też przelana na rachunki bankowe pozwanej. Ich analiza za okres do 2009 r. do 2012 r. dowiodła, że jej sytuacja finansowa była stabilna i nie miała ona powodów, by ubiegać się o dodatkowe środki. Co więcej, w 2012 r. dokonywała ona regularnych przelewów na rzecz powoda na łączną kwotę 55.856,87 zł.

Sąd uznał, że powód nie zdołał udowodnić okoliczności przeciwnych. Jego przesłuchanie nie ujawniło bowiem, czy udzielił pożyczki, czy też darowizny. Także jego wyjaśnienia odnośnie źródła pochodzenia gotówki były sprzeczne. Nie podał on nadto wiarygodnej przyczyny wręczenia posiadanej przez siebie sumy pozwanej, zamiast na zapłatę zaległych świadczeń alimentacyjnych wobec córki, skoro sam stwierdził, że otrzymał powyższą kwotę celem przekazania jej dziecku. Wątpliwości Sądu wzbudziły też twierdzenia powoda odnośnie sposobu przechowywania pieniędzy. Gdyby bowiem istotnie czynił to u swojej byłej żony, to nie miałaby ona potrzeby składania wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko ojcu uprawnionej. Sąd uznał też za irracjonalne zachowanie powoda, który przekazał pieniądze żonie w samochodzie i to w W., w sytuacji gdy mieszkali oni w tym czasie w B.. Także analiza jego rachunków bankowych świadczyła, że nie miał on środków na udzielenie pożyczki i sam potrzebował pomocy finansowej.

Sąd uznał nadto, że spłatę przez pozwaną kredytu, finansującego zakup lokalu przy ul. (...), nie zabezpieczał wcześniej sporządzony weksel na kwotę 550.000 zł. Powód nie złożył też tego dokumentu.

Zdaniem Sądu pozwana w sposób niebudzący żadnych wątpliwości wykazała wygaśnięcie wierzytelności wekslowej – dokonała przelewu środków finansowych na spłatę zobowiązań kredytowych zaciągniętych przez powoda. W tej sytuacji weksel nie mógł być uzupełniony przez powoda i puszczony w obieg.

Z tych względów nakaz zapłaty został uchylony i powództwo oddalone (art. 469 k.p.c. i art. 10 prawa wekslowego).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód (sporządził osobiście pismo procesowe oraz jego pełnomocnik złożył „uzupełnienie apelacji”. W pismach tych zarzucono:

1. błąd w ustaleniach co do stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że powód znajdował się w złej kondycji finansowej i nie miał możliwości finansowych, aby udzielić pożyczki w podawanej kwocie, podczas gdy Sąd ograniczył się jedynie do analizy historii rachunków bankowych nie biorąc pod uwagę zeznań podatkowych, wskutek czego dopuścił się naruszenia art. 217 k.p.c.;

2. niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy w wyniku pominięcia kwestii związanej z wystawieniem w grudniu 2011 r. weksla na kwotę 550.000 zł tytułem zabezpieczenia spłaty kredytu hipotecznego ze środków otrzymanych po sprzedaży mieszkania przy ul. (...), jak również nieustalenie przez Sąd czy faktycznie powód był w

posiadaniu dwóch mieszkań w W.: przy ul. (...) oraz ul. (...), które następnie sprzedał i za które nabył mieszkanie przy ul. (...) oraz czy był w posiadaniu 140.000 zł otrzymanych tytułem pożyczki udzielonej mu przez rodziców;

3. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. na skutek przeprowadzenia postępowania dowodowego bez rozważenia w sposób bezstronny i wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji odmówienie wiarygodności zeznaniom powoda;

4. naruszenie art. 102 ustawy Prawo wekslowe (dalej: „U.Pr.W.”) i przyjęcie, że weksel na kwotę 145.000 zł. miał charakter gwarancyjnego weksla in blanco, podczas gdy z treści powyższego przepisu wynika, że pomimo nieoznaczenia terminu płatności, weksel własny uważa się za płatny za okazaniem, co też w sprawie miało miejsce.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa ewentualnie o uchylenie go i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznawania oraz zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. Wniósł także o przeprowadzenie dowodu z załączonych do apelacji dokumentów na okoliczność, że jego kondycja finansowa była dobra i umożliwiała mu udzielenie pożyczki w kwocie 145.000 zł.

Pozwana wносиła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podstawę rozpoznania środka odwoławczego stanowiły ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego. Zostały one poczynione zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego w oparciu m.in. o wiarygodne dowody z dokumentów urzędowych oraz prawidłowo ocenione dowody ze źródeł osobowych. Z tych względów, poza okolicznością braku u powoda środków finansowych na sfinansowanie ewentualnej umowy pożyczki, Sąd Apelacyjny zaaprobował je i uznał za swoje.

Oceny powyższej nie zmieniły zarzuty procesowe zgłoszone w apelacji. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji, że dowody zgromadzone w sprawie podważyły twierdzenia powoda dotyczące zawarcia umowy pożyczki (podkreślić należy, że w pozwie powód powołał się na to, iż wypełniony przez niego weksel miał charakter weksla gwarancyjnego, zabezpieczającego spłatę pożyczki udzielonej pozwanej, wskazując jednocześnie do jakiej daty pożyczka ta miała być spłacona, nie dołączył jednak umowy pożyczki sporządzonej na piśmie, jak i porozumienia wekslowego sporządzonego w takiej samej formie).

Skarżący podnosił w toku procesu, że udzielił pożyczki w celu całkowitego spłacenia przez pozwaną (ówczesną żonę) wierzytelności z umowy kredytu zawartej na zakup lokalu przy ul. (...) w B. (zeznania powoda - k. 1284 v). Przeczyła temu jednak wysokość zobowiązania M. W. wobec banku. W dniu wystawienia weksla była ona o ok. 70.000 zł wyższa od sumy, którą powód miał pożyczyć żonie (zaświadczenie - k. 1095). Sąd Okręgowy słusznie nadto ocenił, że gdyby dłużniczka otrzymała od pożyczkodawcy sporną kwotę, to zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, dokonałaby choćby częściowej spłaty zobowiązania kredytowego. Bezspornie tego jednak nie uczyniła (wydruki z Biura (...) - k. 1143–1146). Niezgodne z powyższymi regułami i nieracjonalne byłoby także zachowanie powoda polegające na zaniechaniu udokumentowania łączącego strony stosunku prawnego.

Z powyższymi ustaleniami korespondowała nadto prawidłowa ocena Sądu Okręgowego, że sporny weksel został wystawiony na zabezpieczenie innego niż pożyczka zobowiązania. Świadczyły o tym konsekwentne zeznania pozwanej, które okazały się logicznie powiązane z faktami wywiedzionymi z bezspornych twierdzeń stron oraz z wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału procesowego.

Sąd I instancji słusznie wywiódł na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, że M. W. zobowiązała się wobec powoda do zaspokojenia z uzyskanej ceny z tytułu sprzedaży lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w W. jego długu w postaci niespłaconego kredytu zaciągniętego na zakup tej nieruchomości. Skarżący zabezpieczył realizację powyższego obowiązku M. W. za pomocą wystawionego przez nią weksla przywoływanego w pozwie (pismo procesowe

pozwanej k. - 108, apelacja - k. 1310). Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że dokumentem tym był papier wartościowy złożony do akt niniejszej sprawy. W postępowaniu sądowym nie przeprowadzono bowiem wiarygodnych dowodów na istnienie innego weksla wystawionego przez M. W. na rzecz powoda. Stanowisko pozwanej w tym zakresie znalazło też oparcie w dacie podpisania spornego dokumentu (8 listopada 2012 r.).

W tym stanie rzeczy to na skarżącego przeszedł ciężar wykazania okoliczności przeciwnych. A. W. nie podał jednak tej powinności. Podniósł, że wykonanie obowiązku spłaty kredytu, zaciągniętego na zakup mieszkania przy ul. (...), gwarantował inny weksel. Niemniej jego twierdzenia odnośnie istnienia tego dokumentu, jako niespójne, były niewiarygodne (zarzut 2). Nie przedstawił on też materiału procesowego pozwalającego wykazać ten fakt.

Dowód z przesłuchania powoda na okoliczności dotyczące zawarcia stosunku wekslowego był przy tym niedopuszczalny, bowiem wywodzona przez niego czynność prawna wymagała zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności (art. 102 U.Pr.W. w zw. z art. 246 k.p.c.). Skarżący nie zwolnił się z tego ograniczenia, gdyż nie wykazał, by zniszczył powyższy papier wartościowy (art. 246 k.p.c.). Sąd uznał w tym zakresie, że A. W. nie miałby racjonalnej przyczyny w pozbawieniu się uzyskanego od dłużniczki weksla, skoro jak sam przyznał, nie spełniła ona całości zobowiązania, które zostało zabezpieczone tym dokumentem (apelacja k. 1310 – 1311).

Podobne ograniczenia dowodowe objęły skarżącego w odniesieniu do okoliczności związanych z istnieniem umowy pożyczki. A. W. przyznał bowiem, że powyższa czynność prawna nie została dokonana w wymaganej dla niej formie zastrzeżonej do celów dowodowych (art. 720 § 2 k.c. w zw. z art. 74 § 1 k.c.). W sprawie nie wystąpiły też okoliczności uzasadniające odstępianie od zastosowanych sankcji procesowych wobec strony (art. 246 k.p.c. w zw. z art. 74 § 2 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny zważył nadto na marginesie, że nawet przy braku zastosowania art. 74 § k.c., treść zeznań skarżącego złożonych w sprawie nie zasługiwałyby na uwzględnienie. Zauważyć należy, że w procesie rozwodowym podniósł on, że udzielił żonie pożyczki na spłacenie kredytu, by zapewnić stronom możliwość zamieszkania w nieobciążonym hipoteką lokalu przy ul. (...) w B. (k. 1071). Twierdzenia te były jednak sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. M. W., dysponując kwotą ok. 300.000 zł uzyskaną z tytułu sprzedaży lokalu przy ul. (...), mogła bowiem sama spłacić to zobowiązanie. Wprawdzie powód zmodyfikował powyższe twierdzenia w niniejszej sprawie (k. 289), niemniej nie wyjaśnił w sposób wiarygodny przyczyny różnic między nimi.

Podnoszone przez niego okoliczności towarzyszące wykonaniu umowy pożyczki także nie zasługiwały na uwzględnienie. Nie wyjaśnił on bowiem przyczyny, dla której kwotę 145.000 zł miałby wręczyć żonie w samochodzie w W. (zeznania - k. 1284 v), skoro obie strony były wtedy małżeństwem i mieszkały wspólnie w B. (bezsporne). Ogólnikowość jego twierdzeń, dotyczących tej istotnej kwestii, nie pozwalała na wyjaśnienie powyższych wątpliwości, a tym samym na uznanie, że przekazał on pozwanej pieniądze z tytułu powołanego przez siebie stosunku prawnego.

Wbrew zarzutom apelacji, na prawidłowość ustaleń Sądu nie miała też wpływu okoliczność ewentualnego dysponowania przez powoda środkami pozwalającymi na przekazanie pozwanej spornej kwoty (zarzut 1, 2). W braku innego materiału dowodowego, fakt ten nie świadczył bowiem samodzielnie o prawdziwości twierdzeń skarżącego co do zawarcia z pozwaną czynności prawnej oznaczonej w art. 720 § 1 k.c. Nie miał on zatem istotnego charakteru w niniejszym postępowaniu (art. 227 k.p.c.)

Z tych względów oddaleniu podlegały również ujęte w apelacji wnioski dowodowe zgłoszone na powyższą okoliczność (art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.).

Sąd zważył w rezultacie że skarżący nie zdołał podważyć logiczności oraz zgodności z zasadami doświadczenia życiowego powyższego rozumowania Sądu Okręgowego (zarzut 3). Wprawdzie podniósł w apelacji, że strony zgodziły się zawrzeć umowę pożyczki zabezpieczoną spornym wekslem, niemniej twierdzenia te stanowiły jedynie niedopuszczalną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Przechodząc do rozpoznania podstawy materialnej skarżonego wyroku Sąd Apelacyjny zważył, że na uwzględnienie nie zasługiwało zarzucane uchybienie art. 102 U.Pr.W. (zarzut 4). W niniejszej sprawie nie było bowiem sporne, że pozwana wręczyła powodowi jedynie częściowo wypełniony blankiet weksla: wpisała datę wystawienia, imię i nazwisko wierzyciela wekslowego, sumę wekslową (słownie i cyframi), złożyła podpis jako wystawca weksla oraz wpisała swój adres i PESEL. Niemniej nie spełniał on, w chwili przekazania skarżącemu, wszystkich cech weksla własnego. Oprócz braku terminu płatności, który podlegał sanowaniu na podstawie art. 102 ust. 2 U.Pr.W., nie posiadał on również oznaczenia rodzaju weksla i miejsca jego płatności. Brak tych elementów niewątpliwie nie skutkował nieważnością powyższego papieru wartościowego (art. 102 ust. 1 U.Pr.W.). Został on bowiem podpisany i częściowo uzupełniony przez wystawcę w takich okolicznościach, które należało uważać za wyrażenie woli: zaciągnięcia zobowiązania wekslowego oraz – po nadaniu dokumentowi właściwości weksla zupełnego – puszczenia go w obieg (pozew k. 2, apelacja k. 1450). Spełniał on tym samym cechy ale cechy weksla in blanco - tak też był traktowany przez powoda, czego dowodem jest treść uzasadnienia pozwu oraz apelacja sporządzona osobiście przez powoda (por: orzeczenie Sądu Najwyższego z 2 maja 1935 r. C III 138/34). Pełnił on zatem funkcję gwarancyjną, bowiem celem stron decydujących się na jego sporządzenie było bezspornie zabezpieczenie innej wierzytelności, w której zobowiązanym był dłużnik wekslowy – treść uzasadnienia pozwu (por: Piotr Machnikowski Prawo wekslowe, Oficyna 2009 rozdział II ust. 7, LEX, dalej: „Komentarz”).

Sąd Apelacyjny podzielił też ocenę Sądu I instancji dotyczącą bezzasadności powództwa opartego o świadczenie z weksla. Uznał, że jedną z podstawowych cech tego dokumentu jest jego abstrakcyjny charakter (por: Komentarz rozdział I ust. 7). Wystarczające do wykazania wynikającego z niego stosunku zobowiązaniowego jest w związku z tym złożenie papieru wartościowego zawierającego wszystkie cechy przesądzające o jego ważności (art. 101 i 102 U.Pr.W.). Czynność ta wyczerpuje nadto obowiązki dowodowe strony powodowej, bowiem samo wydanie weksla stwarza domniemanie istnienia wierzytelności podstawowej w wysokości sumy wekslowej (por: uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna - zasada prawna z 7 stycznia 1967 r. III CZP 19/66). Nie jest przy tym sporne w orzecznictwie, że między zobowiązaniem z weksla gwarancyjnego in blanco i ze stosunku podstawowego, istnieje łączność (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 6 marca 2014 r. I ACa 756/13). Znajduje ona oparcie w treści obligatoryjnego porozumienia między stronami powyższych czynności prawnych (art. 10 U.Pr.W.). Zobowiązanie oparte na wekslu nie powstanie zatem jeżeli nie istnieje pierwotne roszczenie cywilnoprawne. Z tych przyczyn pozwany może podnieść skuteczny zarzut oparty m.in. na powyższym stosunku prawnym (art. 10 U.Pr.W.; por: przytoczona wyżej uchwała Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1967 r.). Powszechnie przyjmuje się przy tym, że skorzystanie z tego uprawnienia tworzy u remitenta obowiązek przedstawienia (lecz nie udowodnienia) sposobu wyliczenia sumy wekslowej oraz okoliczności potwierdzających, że weksel został uzupełniony zgodnie z treścią zawartego porozumienia (por: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 marca 2011 r. I ACa 122/11).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny zważył, że powód złożył do akt sprawy ważny, w świetle art. 101, art. 102 w zw. z art. 103 U.Pr.W., weksel. Skarżący wskazał nadto sposób wyliczenia dochodzonej sumy wekslowej i treść porozumienia stanowiącego podstawę uzupełnienia powyższego dokumentu. Jak jednak wskazano, podniesione przez niego okoliczności zostały obalone przez skutecznie wywiedziony zarzut oparty o art. 10 U.Pr.W. Pozwana udowodniła, że strony łączyło porozumienie, które uzależniło uzupełnienie weksla od niewykonania przez dłużniczkę obowiązku spłaty zobowiązania powoda. Wykazała nadto, że podnoszony przez niego stosunek podstawowy (umowa pożyczki kwoty 145.000 zł) nie istniał. W tym stanie rzeczy, to na skarżącego przeszedł ciężar udowodnienia okoliczności zgłoszonych przez niego w pozwie (art. 6 k.c.), któremu jednak nie podołał. Sąd zasadnie zatem uznał, że w sprawie nie doszło do zrealizowania przesłanek uzupełnienia złożonego do akt weksla, skoro pozwana wykonała oznaczone w porozumieniu stron świadczenie na rzecz A. W.. Zobowiązanie, wywodzone z powyższego dokumentu nie powstało (art. 10 U.Pr.W.). Rozstrzygnięcie Sądu I instancji okazało się tym samym prawidłowe.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt I sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą Sąd orzekł mając na uwadze zasadę odpowiedzialności strony za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) i obciążył nimi powoda na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. z dnia 25 lutego 2013 r. Dz.U. z 2013 r. poz. 461).

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt II na podstawie art. 108 k.p.c.

(...)